

Lokale kracht houdt de vaart in de energietransitie

Column door Han Schouten

Het klimaatbeleid is geland, bij u thuis, in de bedrijven en op straat. Dat blijkt ook uit het werk dat we voor gemeenten uitvoeren. Welke wijken kunnen van het aardgas af en hoe zorgen we dat elektrische bestelbusjes kunnen laden, zodat ze de emissievrije zones in de stad kunnen bevoorraden? Dat zijn de praktische vragen over het klimaatbeleid binnen de gemeente.

Nog maar enkele jaren geleden was de vraag: hoe en wat gaan we in de toekomst doen om de klimaatdoelen van Parijs te halen in 2050. Inmiddels nemen we de eerste hordes. Er komen laadpleinen voor elektrische bussen op bedrijfsterreinen, zonnepanelen op grote parkeerplaatsen en gemeenten en netbeheerders overleggen over concrete oplossingen voor de knelpunten in het elektriciteitsnet.

Ook in het nieuws is er aandacht voor. Het lijkt alsof er ‘ineens’ emissievrije zones zijn, en een glazetter vertelt dat hij net vorig jaar een nieuwe dieselbus had gekocht. De landelijke politiek treuzelt met duidelijkheid over de warmtewet, waardoor de aanleg van warmtenetten hapert. De inwoner sluit zelf maar een warmtepomp aan. En als je je zonnepanelen niet heel snel winst maken dan is de teneur dat het voor niks is geweest.

Pauze of ...

Kortom we voelen de eerste pijntjes van de verandering naar een fossielvrije samenleving. Even pas op de plaats lijkt aantrekkelijk. En dus gaat de EU de uitfasering van fossiele auto's iets langer uitsmeren, verlagen de olie- en gasbedrijven hun duurzaamheidsambities en roept de landelijke politiek dat kernenergie in de toekomst een betere keus is dan aanpassingen nu.

Maar iedere lokale ambtenaar en bestuurder herkent dit: vooraf aan de verandering is er ophef, maar al snel blijkt dat iedereen er aan gewend raakt en de voordelen ziet.

De lokale kracht is de komende tijd de belangrijkste motor voor de energietransitie. Uitstellen en nieuwe vergezichten schetsen zorgt dat de ondernemer die een elektrische bus heeft aangeschaft, zijn vertrouwen in de bestuurskracht van de overheid verliest. En dat woningverbetering wordt uitgesteld, waardoor huurders nog langer met hoge energiekosten te maken krijgen. En dat we binnen de kortste tijd (2050 is niet ver weg meer!) tegen veel hogere kosten aankijken.

Als we nu het ‘laaghangende fruit’ niet plukken hebben we te weinig aan onze conditie gedaan en wordt de bergetappe voor onze kinderen tegen 2050 onnodig zwaar.